

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **HERO Computers s.r.o.**, se sídlem Na Ročkově 587/25, Kolovraty, Praha 10, zast. JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem, se sídlem Palackého 151/10, Prostějov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2017, č. j. 20017/17/5100-41453-712099, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 13. 6. 2018, č. j. 52 Af 35/2017 - 181,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, ze dne 13. 6. 2018, č. j. 52 Af 35/2017 - 181, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2017, č. j. 20017/17/5100-41453-712099, **se zrušuje.**
- III. Rozhodnutí Finančního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 6. 3. 2017, č. j. 333377/17/2809-00540-604504 a č. j. 333654/17/2809-00540-604504, **se zrušují.**
- IV. Žalovaný je povinen uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 46.004 Kč, k rukám jejího zástupce JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského, advokáta, do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Finanční úřad pro Pardubický kraj, územní pracoviště v Ústí nad Orlicí (dále jen „správce daně“) vydal dne 6. 3. 2017 dva zajišťovací příkazy, jimiž žalobkyni uložil, aby zajistila úhradu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014 ve výši 602.300 Kč (č. j. 333377/17/2809-00540-604504) a za zdaňovací období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015 ve výši 612.940 Kč (č. j. 333654/17/2809-00540-604504).

[2] Proti uvedeným zajišťovacím příkazům se žalobkyně bránila odvoláními, která žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a zajišťovací příkazy potvrdil.

II.

[3] Žalobu, již žalobkyně brojila proti napadenému rozhodnutí, Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) zamítl jako nedůvodnou výše uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“).

[4] Krajský soud dospěl ke shodnému závěru jako správce daně a žalovaný, že vše nasvědčuje tomu, že se jednotlivá plnění neuskutečnila tak, jak bylo deklarováno v daňových dokladech, a že cílem tvrzených obchodních transakcí nebyla propagace žalobkyně, a v důsledku toho zvýšení jejího obratu, nýbrž získání daňové výhody, resp. nezákonná „optimalizace“ daně z příjmů právnických osob a s tím spojené neodvedení daně z přidané hodnoty (zajišťovací příkazy na tuto daň byly předmětem samostatného řízení vedeného u krajského soudu pod sp. zn. 52 Af 34/2017 a u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 Afs 254/2018 – poznámka kasačního soudu).

[5] Krajský soud rovněž zdůraznil, že konečné vyhodnocení těchto transakcí bude věcí řízení nalézacího, v jehož rámci správce daně postupně shromáždí a vyhodnotí důkazní prostředky v souladu s § 92 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Dodal, že s ohledem na to, že se v nyní posuzované věci nejedná o meritorní rozhodnutí správce daně týkající se daňové povinnosti žalobkyně, nemůže v podrobnostech hodnotit obchodní transakce a najisto postavit, zda šlo o krácení daně z příjmů (popř. o zneužití práva) a podvod na dani z přidané hodnoty.

[6] Krajský soud uvedl, že v nyní projednávané věci je postačující, že daňové orgány v hrubých obrysech popsaly charakter transakcí, jakož i to, že z předložených indicíí je zřejmé, že se nejedná o pouhou spekulaci správce daně nepodloženou žádnými konkrétními informacemi. Z těchto důvodů neprovedl výslech navržených svědků a nečetl protokol o výslechu pořízený v průběhu daňové kontroly u společnosti ELGAS CZ, s. r. o., jakož i důkazy webovými stránkami poskytovatelů reklamy a tiskovou zprávou Generálního finančního ředitelství ze dne 15. 5. 2017. Krajský soud zdůraznil, že daňové orgány se musí v rámci použití institutu zajišťovacího příkazu zabývat dvěma okruhy skutečností, a to otázkou přiměřené pravděpodobnosti budoucího stanovení daně a otázkou obav ohledně budoucí vymahatelnosti daně. Úvahy správce daně stran ekonomické situace a pravděpodobnosti nedobytnosti daně v budoucnu jsou podle krajského soudu racionální a řádně odůvodněné, opodstatňující vydání zajišťovacích příkazů. V tom krajský soud přisvědčil žalovanému; jeho rozhodnutí neshledal nezákonným.

III.

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní napadá rozsudek krajského soudu obsáhlou kasační stížností, v níž vedle popisu skutkového stavu věci a průběhu řízení (o nichž není mezi účastníky řízení sporu – poznámka kasačního soudu) jednotlivé kasační námitky argumentačně podporuje četnými citacemi převážně z judikatury Nejvyššího správního soudu. Uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Předně stěžovatelka namítá, že neprovedením navržených důkazů krajský soud neúplně zjistil skutkový stav věci. Na podporu svých tvrzení totiž navrhovala provedení důkazů (webovými stránkami dodavatelů reklam – k prokázání propagace jejich činnosti; svědeckých výpovědí svědků Z. P., M. V. a G. J. - k prokázání tvrzení, že dodavatelé byli plně kontaktní, vykonávali podnikatelskou činnost, měli ekonomické zázemí, provozovali motocyklový závodní tým na světové úrovni; protokolem ze dne 19. 12. 2016, č. j. 1803983/16/2809-60562-609246 – k prokázání důvodů hotovostních plateb; tiskovým prohlášením Generálního finančního ředitelství ze dne 15. 5. 2017 – k prokázání, že dle samotné daňové správy je zcela dostatečným prověřením dodavatele toliko ve veřejně dostupných rejstřících). Nesouhlasí s krajským soudem, že provedení navržených důkazů není třeba, jelikož pro danou věc je dostatečné, že daňové orgány ve svých rozhodnutích předmětné transakce popsaly v „hrubých rysech“. Takový „zúžený přezkum“ zajišťovacích příkazů by zcela vylučoval přezkum pravděpodobnosti budoucího doměření daně a umožňoval by finanční správě plošné vydávání zajišťovacích příkazů, v nichž by stačilo jednotlivé obchodní transakce popsat právě jen „v hrubých rysech“.

[9] Stěžovatelka dále krajskému soudu vytýká, že nesprávně posoudil otázku naplnění podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů. Má za to, že z napadeného rozsudku vyplývá, že podle krajského soudu se správce daně v podstatě nemusí příliš zaobírat pravděpodobností stanovení daně v budoucnu, protože by tak daň byla stanovena fakticky dvakrát (jednou při vydání zajišťovacích příkazů a podruhé v nalézacím řízení). Stěžovatelka zdůrazňuje, že správce daně vydáním zajišťovacího příkazu závažně zasahuje do majetkových práv daňového subjektu. Daňový řád proto podmiňuje možnost jeho vydání existencí odůvodněných obav, přičemž pro zabránění svévole je nutné, aby správce daně zcela konkrétně uvedl důvody, které jej vedou k vydání zajišťovacích příkazů. Tyto důvody je povinen zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Krajský soud se s právní argumentací stěžovatelky ohledně nedostatku důvodů pro budoucí stanovení daně nevypořádal, pouze převzal závěry žalovaného, aniž připojil vlastní posouzení. Napadený rozsudek proto stěžovatelka považuje za nepřezkoumatelný; nevypořádal se s veškerou žalobní argumentací.

[10] Za nesprávné považuje stěžovatelka i posouzení otázky přiměřené pravděpodobnosti stanovení daně v budoucnu. Poukazuje na skutečnost, že podezření daňových orgánů, že posuzované obchody byly zatíženy podvodem na dani z přidané hodnoty, nemůže odůvodňovat vydání zajišťovacích příkazů na daň z příjmů; obě daně jsou totiž ovládány odlišnými mechanismy. Stěžovatelka má za to, že dostatečným důvodem pro uznání výdajů za reklamu pro účely daně z příjmů právnických osob je, že se

daňový subjekt mohl rozumně domnívat, že tento výdaj přispěje k udržení či zvýšení jeho příjmů z podnikání. To v posuzované věci daňové orgány nezpochybnily. Úvahy správce daně, že reklama nemohla mít vliv na stěžovatelčinu podnikatelskou činnost, jsou ničím nepodložené spekulace, které vydání zajišťovacích příkazů neodůvodňují. V zajišťovacích příkazech zcela chybí úvahy vedoucí k závěru, že by měla být stěžovatelce daň z příjmů v budoucnu stanovena a z jakého právního důvodu. Krajský soud se nesprávně přiklonil k posouzení žalovaného a správce daně přesto, že ti ve svých rozhodnutích neuvedli právně relevantní indicie, proč a z jakých důvodů by měla být daň z příjmů v budoucnu stěžovatelce stanovena. Takovým důvodem nemůže být obecný závěr, že posuzované obchodní transakce byly zasaženy údajným podvodem na dani z přidané hodnoty, do něhož je stěžovatelka také zapojena. Správní spis pro závěr o úmyslném neodvedení daně a nestandardních okolnostech neposkytuje dostatečný skutkový podklad.

[11] Nesouhlasně se stěžovatelka vyjadřuje i k úvaze, kterou krajský soud v napadeném rozsudku předeštel ohledně rozsahu stěžovatelkou vynaložených marketingových výdajů ve výši čtvrtiny jejího obrátu. Na rozdíl od krajského soudu má stěžovatelka za to, že takové výdaje nejsou nikterak excesivní, ale zcela běžné. Upozorňuje i na to, že přiměřenost ceny reklamy je ryze odbornou otázkou, krajský soud však příslušnou odborností pro její posouzení nedisponuje.

[12] Za chybný stěžovatelka považuje i závěr krajského soudu o tom, že svého obchodního partnera nedostatečně prověřila ve veřejných rejstřících. Opětovně poukazuje na tiskové prohlášení Generálního finančního ředitelství, jímž navrhla v řízení o žalobě provést důkaz. Podle něj je dostatečně prověření v obchodním a insolvenčním rejstříku a v seznamu nespolehlivých plátců.

[13] Ze všech právě uvedených důvodů stěžovatelka usuzuje, že naplnění prvního předpokladu pro vydání zajišťovacích příkazů, tedy předpoklad, že daň bude v budoucnu v určité výši stanovena, nebyl naplněn a vydané zajišťovací příkazy, stejně jako napadené rozhodnutí, jsou nezákonné.

[14] Stěžovatelka rozporuje i závěry týkající se naplnění druhého z nezbytných předpokladů pro vydání zajišťovacích příkazů, tedy existence obavy o budoucí dobytnost dosud nestanovené daně. Vytýká krajskému soudu, že se ztotožnil s aktuálním hodnocením její hospodářské situace ze strany orgánů daňové správy a vůbec se nevypořádal s její námitkami, že správce daně a žalovaný postupovali nezákonně, neboť se nezabývali možným budoucím vývojem stěžovatelčiny ekonomické situace. Ten je přitom pro posouzení zákonnosti zajištění daně podstatný a je na daňových orgánech, aby odůvodnily, proč se současná majetková situace stěžovatelky má pravděpodobně v době splatnosti dosud nestanovené daně významně zhoršit, respektive, že v době splatnosti dosud nestanovené daně určitým majetkem stěžovatelka disponovat nebude. Taková úvaha v odůvodnění zajišťovacích příkazů chybí. Za nedostatečné v tomto směru považuje stěžovatelka závěry, že vlastní majetek, který je snadno převoditelný. To není důkazem, že by měl v době splatnosti daně tento majetek zmizet a daň se proto stala nedobytnou.

pokračování

[15] Stěžovatelka poukazuje na skutečnost, že působí na trhu již 18 let, má stabilní okruh zákazníků a zavedenou obchodní firmu s dobrou pověstí, dosahuje pravidelně zisku, zaměstnává zaměstnance, po kontaktování správcem daně nečinila žádné kroky za účelem vyvedení majetku ze společnosti. Nelze tudíž předpokládat, že ze dne na den převede svoji činnost a majetek na jiný subjekt. Při posuzování zákonnosti zajišťovacího příkazu je třeba přihlídnout též k tomu, že stěžovatelka za celou dobu své existence neměla vůči správci daně nedoplatky na daních, plnila své zákonné povinnosti, je dlouholetým a stabilním subjektem na trhu, její majetková situace byla v době vydání zajišťovacích příkazů výtečná; jen zůstatek na stěžovatelčině bankovním účtu činil 3.104.859 Kč a i přes vydání zajišťovacích příkazů standardně pokračuje ve své činnosti. Právě uvedené vylučuje jakékoli pochybnosti o dobytosti budoucí daňové povinnosti. Obecné úvahy, že stěžovatelka není vlastníkem nemovitých věcí a její podnikatelská činnost je snadno převoditelná na jiný subjekt, nemohou vyhovovat požadavkům na řádné odůvodnění zajišťovacích příkazů. Ostatně v době vymahatelnosti dosud nestanovené daně si stěžovatelka může vypomoci úvěrem, žádostí o posečkání úhrady daně či o rozložení její úhrady na splátky, případně může vytvořit vyšší zisk, který jí umožní daň v době její splatnosti uhradit.

[16] Podle stěžovatelky tak není splněn ani druhý zákonný předpoklad pro vydání zajišťovacích příkazů, jenž vyplývá z § 167 daňového řádu. Nezrušil-li proto krajský soud napadené rozhodnutí, založil tím nezákonnost napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[17] Stěžovatelka nakonec nesouhlasí ani s posouzením námitky nezákonnosti použití zjištění z jiného daňového řízení krajským soudem. Z § 52 daňového řádu plyne, že úřední osoby a osoby zúčastněné na správě daní jsou vázány povinností mlčenlivosti o tom, co se při správě daně dozvěděly o poměrech jiných osob. Daňové orgány však téměř veškeré skutkové okolnosti uvedené v zajišťovacích příkazech o existenci podvodu a nestandardních okolnostech převzaly z daňového řízení u společnosti ELGAS CZ s. r. o. Ty však podléhají mlčenlivosti správce daně a jejich použití v daňovém řízení jiného subjektu je podmíněno zproštěním mlčenlivosti společností ELGAS CZ s. r. o., k němuž nikdy nedošlo. I proto je napadený rozsudek nezákonný.

IV.

[18] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout. K námitce o neprovedení důkazů dodal, že povaha řízení o vydání zajišťovacího příkazu nepřipouští komplexní dokazování; pro to je prostor teprve v nalézacím řízení. Soud pak přezkoumává rozhodnutí žalovaného ke skutkovému a právnímu stavu v době jeho vydání. Tak tomu bylo i v souzené věci. Krajský soud se v odstavci 55. napadeného rozsudku vypořádal s důkazními návrhy učiněnými stěžovatelkou v žalobě.

[19] K námitce splnění předpokladu pravděpodobnosti doměření daně žalovaný uvedl, že přestože krajský soud s vypořádáním odvolacích námitek žalovaným, které byly shodné s námitkami žalobními, souhlasil, připojil k nim současně v odstavcích 51. až 68. napadeného rozsudku ucelený názor, který stál v opozici k tomu, jenž v žalobě zastávala

stěžovatelka. Z úvah krajského soudu plyne, že uvedený předpoklad pro vydání zajišťovacího příkazu měl za splněný.

[20] V dalším žalovaný polemizoval s námitkami stěžovatelky týkajícími se výše marketingových výdajů vynaložených ve výši čtvrtiny jejího obratu a provedení analýzy účinnosti výdajů na reklamní služby, stejně jako se argumentačně vymezil proti tvrzením o dostatečnosti lustrací obchodních partnerů ve veřejných rejstřících. Upozornil též na skutečnost, že správce daně dne 3. 7. 2017 doměřil stěžovatelce daň z příjmů právnických osob dodatečnými platebními výměry ve stejné výši, jako byla tato daň zajištěna, stěžovatelka se proti nim neodvolala a dodatečné platební výměry nabyly právní moci dne 11. 8. 2017.

[21] Ke stížnostním námitkám ohledně obavy budoucí dobytnosti daně žalovaný odkázal na odstavce 69. až 78. napadeného rozsudku. V nich krajský soud podrobně rozvedl důvody, z nichž usuzuje na existenci obavy nedobytnosti daně v budoucnu. Žalovaný měl za to, že v projednávaném případě jsou tři „silné“ důvody svědčící o splnění uvedeného předpokladu, a to vědomé zapojení stěžovatelky do podvodného řetězce, nespolupráce stěžovatelky se správcem daně při zahájení daňové kontroly a okolnost, že stěžovatelka disponuje pouze malým, resp. mizivým dlouhodobým majetkem.

[22] K další stěžovatelčině výtce, že za dobu své existence neměla vůči správci daně nedoplatky na daních a plnila své zákonné povinnosti, žalovaný dodal, že s ohledem na výsledky daňové kontroly vypovídající o zapojení stěžovatelky do řetězového podvodu je přinejmenším sporné, zda stěžovatelka vždy řádně plnila své zákonné povinnosti. Nadto při vydání zajišťovacích příkazů je plnění zákonem stanovených povinností, jakkoli bylo v minulosti příkladným, nutno vždy posuzovat v kontextu dalších aktuálních zjištění správce daně, která zakládají zmíněnou obavu z neuhrazení daně. A právě aktuální stěžovatelčin postup, její zapojení do podvodného řetězce a vlastnictví vysoce likvidního majetku, vyvolalo u správce daně největší obavy o dobytnost dosud nestanovené daně.

[23] Nakonec žalovaný k otázce nezákonně získaných indicí z jiného daňového řízení odkázal na odůvodnění obsažené v odstavcích 79. až 82. napadeného rozsudku a na odst. 40 rozhodnutí o odvoláních.

[24] V rozsáhlé replice k vyjádření žalovaného a následném dalším doplnění kasační stížnosti stěžovatelka opětovně argumentačně rozvíjí uplatněné kasační námitky a k nim připojuje další odkazy na judikaturu kasačního soudu, z níž cituje. Na svých stanoviscích, jež předestřela v kasační stížnosti, trvá.

[25] Taktéž žalovaný v doplňujícím vyjádření opakuje, že předpoklady pro vydání zajišťovacích příkazů byly v daném případě splněny, napadený rozsudek je zákonný a kasační stížnost je tudíž nedůvodná.

V.

pokračování

[26] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[27] Kasační stížnost je důvodná.

[28] Nejvyšší správní soud předesílá, že obdobnou věcí (jejímž předmětem byl v případě téže stěžovatelky přezkum takřka totožných závěrů krajského soudu na základě prakticky shodných kasačních námitek ve vztahu k zajišťovacím příkazům na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2014, srpen 2014, listopad 2014, prosinec 2014, květen 2014, listopad 2015 a prosinec 2015) se již zabýval v rozsudku ze dne 2. 7. 2019, č. j. 5 Afs 254/2018 - 49. Kasační soud nemá důvod se v nynější věci odchýlit od tam vyslovených závěrů, zejména pokud jde o stěžejní otázku posouzení předpokladů pro vydání zajišťovacích příkazů. Ostatně skutkové okolnosti obou případů, z nichž vzešlo vydání zajišťovacích příkazů jak na daň z přidané hodnoty (věc sp. zn. 5 Afs 254/2018), tak na daň z příjmů právnických osob, jež je předmětem posouzení v nynější věci, jsou shodné a týkají se téhož plnění.

[29] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě postačovala k jeho zrušení. Ve své ustálené judikatuře Nejvyšší správní soud mnohokrát konstatoval, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o skutečnostech pro věc podstatných, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75). Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by v napadeném rozsudku absentoval některý z výše uvedených požadavků. Krajský soud přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal, aniž kteroukoliv z nich opomněl. Skutečnost, že se stěžovatelka s rozsudkem neztotožňuje, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

[30] Nejvyšší správní soud v tomto směru zdůrazňuje, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvracet. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Jak k tomu trefně uvádí Ústavní soud, „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, nebo též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, nebo ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 - 108).

[31] Taktéž skutečnost, že krajský soud odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, s nímž se ztotožnil, nečiní napadený rozsudek nepřezkoumatelným (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 -

130). Ostatně sama stěžovatelka s odůvodněním napadeného rozsudku v kasační stížnosti polemizuje, což by nebylo možné, pokud by skutečně trpěl vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Uvedená kasační námitka není důvodná.

[32] Správce daně může vydat zajišťovací příkaz na daň dosud nestanovenou pouze tehdy, existují-li objektivní skutečnosti, které zakládají odůvodněnou obavu (tj. přiměřenou pravděpodobnost), že daň bude v budoucnu v určité výši stanovena, a zároveň že v době její vymahatelnosti bude tato daň nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Tyto skutečnosti musí být uvedeny v odůvodnění rozhodnutí daňových orgánů.

[33] K povaze a náležitostem zajišťovacích příkazů se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve svých rozhodnutích opakovaně. Rozšířený senát kasačního soudu v rozsudku ze dne 24. 11. 2009, č. j. 9 Afs 13/2008 - 90, vyslovil, že je „*správce daně povinen rozvést důvody vydání zajišťovacího příkazu, tedy proč pokládá vybrání daně za ohrožené.*“ V rozsudku ze dne 16. 4. 2014, č. j. 1 As 27/2014 - 31, dále tento soud uvedl, že „*naplnění odůvodněné obavy je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Bylo by velmi obtížné a málo funkční snažit se institut odůvodněné obavy vymezit či zpřesnit stanovením více či méně abstraktních nepřekročitelných mantinelů nebo mnohobodovým testem jeho použitelnosti. V té nejobecnější rovině proto pouze soud konstatuje, že existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztahy k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně. Vydání zajišťovacího příkazu tak nelze spojovat výhradně se situací, kdy daňovému subjektu hrozí insolvence, kdy se daňový subjekt zbavuje majetku nebo kdy činí účelové kroky, které by podstatně ztížily nebo zmařily budoucí výběr daně. Jak správně konstatoval krajský soud, zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit. Tento okruh indicií a závěry o ekonomické situaci daňového subjektu musí být přesvědčivě popsány v zajišťovacím příkazu (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2010, č. j. 9 Afs 57/2010 - 139).*“

[34] V rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Afs 108/2015 - 35, k tomu kasační soud doplnil, že „*[p]ojistkou proti hrozcí svévoli správce daně související s bezdůvodným zadržováním finančních prostředků daňových subjektů, na kterou upozorňovala stěžovatelka, je přitom výše zmíněná podmínka existence odůvodněných obav, které musí správce daně ve smyslu citované judikatury správních soudů řádně specifikovat a odůvodnit. Dané úvahy jsou přitom soudně přezkoumatelné (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. listopadu 2009, č. j. 9 Afs 13/2008 - 90, č. 2001/2010 Sb. NSS).*“

[35] Další krok ve zpřesnění výkladu zákonných podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015 - 104. V něm dovodil, že „*bude dána určitá míra obavy ve vztahu k oběma prvkům, je možné např. nižší pravděpodobnost (slabší důvody) ve vztahu k budoucímu stanovení daně kompenzovat jasnými okolnostmi (silnými důvody) svědčícími o tom, že daňový subjekt se zbavuje majetku, který by mohl sloužit k uspokojení daňového nedoplatku, a naopak.*“ Současně však uvedl, že

pokračování

„[p]okud bude možno odůvodněnou obavu ve vztahu k jednomu či druhému prvku s jistotou vyloučit, pak zpravidla nebude možné zajišťovací příkaz vydat.“

[36] Nejvyšší správní soud i s ohledem na tento judikaturní vývoj dospěl k závěru, že daňové orgány v daném případě při posouzení prvního z předpokladů pro zajištění daně nepochybily a založily úvahy týkající se budoucího stanovení daně na skutečnostech, jež měly oporu ve správním spise. Měly za to, že stěžovatelka byla zapojena způsobem neodpovídajícím obchodní logice, praxi dobrého hospodáře i postupu podle dobré víry v transakcích, jejichž hlavním cílem bylo krácení daňové povinnosti, nezákonná daňová optimalizace. Měly též pochybnosti o účelnosti vynaložení výdajů na reklamu za účelem dosažení zisku, resp. o důvodném vynaložení těchto výdajů v tvrzené výši v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve zdaňovacích obdobích let 2014 a 2015.

[37] K uvedenému dospěly daňové orgány na základě poznatků získaných v souvislosti s daňovým řízením společnosti ELGAS CZ s. r. o., již, stejně jako stěžovatelce, byly v roce 2014 společností INTERMOTO STEP s. r. o. a v roce 2015 společností INTERMOTO SPORTS s. r. o. poskytovány reklamní služby. Přitom však správce daně zjistil, že žádná z těchto společností nepodala v příslušném zdaňovacím období daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob, sídlí na virtuální adrese, nezveřejňuje účetní závěrky ve Sbírce listin a neplní zákonem stanovené povinnosti, veškerá plnění jsou placena hotovostními platbami, které probíhají i v soboty a neděle nebo v několika po sobě jdoucích dnech a uvedené společnosti nemají webové stránky.

[38] Zajišťovací příkazy vydané správcem daně v odůvodnění podrobně popisují okolnosti, na jejichž základě správce daně dospěl k pochybnostem o vynaložení výdajů v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Právě z nich dovodil pochybnosti o jejich skutečném vynaložení v tvrzeném rozsahu. Tyto skutečnosti v jednotlivých zajišťovacích příkazech uvedené tudíž postačovaly k vyslovení důvodného předpokladu o tom, že stěžovatelka tvrzené výdaje vynaložila neoprávněně a daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2014 a 2015 bude s největší pravděpodobností doměřena.

[39] Jak přiléhavě poukázal i krajský soud, judikatura kasačního soudu vychází z toho, že při vydání zajišťovacího příkazu nejde o prokazování skutkového stavu, nýbrž o zjištění indicíí důvodně nasvědčujících obavám správce daně. Tomu daňové orgány v souzené věci dostály. Při vydání zajišťovacích příkazů nejde o prokazování, zda daňový subjekt usnesl důkazní břemeno stran svých daňových tvrzení, zde výdajů vynaložených na reklamu v letech 2014 a 2015. To je věcí řízení nalézacího při doměření daně a následně věci soudního přezkumu rozhodnutí o vyměření daně. V rámci soudního řízení, jehož předmětem je přezkum zajišťovacích příkazů, resp. rozhodnutí žalovaného o odvolání proti nim, tedy nelze posuzovat a přezkoumávat skutečnosti, které byly předmětem dokazování v rámci nalézacího řízení.

[40] Nejvyšší správní soud neshledal pochybení v tom, že krajský soud neprovedl stěžovatelkou navržené důkazy, neboť tyto ani ve svém souhrnu nemohly na zjištěních správce daně vztahujících se k předpokladu budoucího stanovení daně nic zvrátit. Výše

popsaná a ze správního spisu plynoucí zjištění správce daně tvoří logický řetězec nasvědčující pravděpodobnosti doměření daně v budoucnu. Skutkový stav, z něhož daňové orgány i krajský soud vyšly, má oporu ve spisech, tudíž kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není naplněn. Pro úplnost lze dodat, že krajský soud se s důvody, pro něž navržené důkazy neprovedl, dostatečně vypořádal v odst. 55. napadeného rozsudku.

[41] Nejvyšší správní soud neshledal v této souvislosti důvodnou ani stěžovatelčinu námitku o nezákonnosti využití informací z jiného daňového řízení (probíhajícího u společnosti ELGAS CZ s. r. o.), z něhož při zjišťování skutkového stavu daňové orgány vycházely. Daňový řád totiž takový postup v § 52 odst. 5 umožňuje. Ani uvedená námitka stěžovatelky tudíž není opodstatněná.

[42] Naproti tomu kasační soud stěžovatelce přisvědčil, že v napadeném rozsudku i napadeném rozhodnutí chybí přesvědčivé a dostatečně silné důvody pro naplnění druhého předpokladu pro zajištění daně, tedy že bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo v této době bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Tak, jako musí existovat indicie nasvědčující tomu, že daň bude s určitou mírou pravděpodobnosti skutečně stanovena, musí existovat indicie svědčící o tom, že daň nebude v budoucnu skutečně zaplacená, a že je třeba přistoupit k jejímu bezodkladnému zajištění.

[43] Jakkoliv se správce daně stěžovatelčinou hospodářskou situací a stavem jejího majetku zabýval, závěry, k nimž dospěl, nevypovídají ničeho o tom, že by se stěžovatelka nacházela v takové situaci, že by daň nebyla schopná uhradit a je proto třeba přistoupit k jejímu zajištění. Ostatně sám správce daně uvádí, že stěžovatelka disponuje majetkem, jehož výše by i po zohlednění závazků měla stačit k uhrazení celkové dosud nestanovené daně. Současně však dovozuje, že tento majetek je svojí povahou snadno převoditelný, neboť pohledávky, motorová vozidla, zásoby i peněžní prostředky na účtech lze snadno převést na třetí osoby. Takovou skutečnost však nelze vyloučit nikdy u žádného daňového subjektu. Úvaha, že stěžovatelka disponuje konkrétním majetkem, jímž v době splatnosti dosud nestanovené daně disponovat nebude, a uvedení zcela konkrétních skutečností nasvědčujících tomu, že stěžovatelka skutečně činí kroky směrem ke zbavení se majetku, nebo že tak činit bude, stejně jako uvedení konkrétních vazeb na společnost či osoby, na které by majetek takto vyvedla, v odůvodnění zajišťovacích příkazů i v napadeném rozhodnutí nejsou obsaženy. Z hlediska judikатурních požadavků na naplnění druhého z předpokladů pro vydání zajišťovacích příkazů tak rozhodnutí správce daně a žalovaného nemůže obstát.

[44] Závěr o nedobytnosti daně nelze bez dalšího odůvodnit skutečnostmi zakládajícími předpoklad stanovení daně. Jinými slovy, samotná skutečnost, že daň bude stanovena, ještě neznamená, že musí obstát závěr o nedobytnosti této daně v budoucnu. Žalovaný však své úvahy o nedobytnosti daně založil fakticky na shodných zjištěních, o něž opřel svůj závěr o pravděpodobném doměření daně. Není např. zřejmé, jakou souvislost s možnou nedobytností daně má stěžovatelčino sídlo na virtuální adrese, aniž by současně zpochybnil, že stěžovatelka fakticky podnikatelskou činnost vyvíjí, či snaha vyhnout se daňové kontrole jejím oddalováním (z důvodu nemoci jednoho ze stěžovatelčiných jednatelů), či odkaz na nezveřejňování účetní závěrky ve Sbírce listin. Avšak právě na

pokračování

těchto okolnostech daňové orgány svůj závěr o naplnění druhého z předpokladů pro vydání zajišťovacích příkazů založily.

[45] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 239/2015 - 66, mimo jiné vyslovil, že „[r]acionální a zodpovědný správce daně však musí v každém okamžiku daňového řízení volit takový postup, který povede k efektivnímu výběru daně, ale zároveň je i povinen šetřit práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů (§ 1 odst. 2 a § 5 odst. 3 daňového řádu). (...) Na půdorysu zjištění o chování a majetkové situaci daňového subjektu rovněž zvažuje, zda a jak je možné dosáhnout splnění povinnosti, již zakrátko hodlá stanovit. Nutně tedy vede i úvahy o tom, zda je daňový subjekt aktuálně schopen daň uhradit, případně zda nedostatek části prostředků může řešit institut posečkání, či bude daň již v okamžiku stanovení nejspíš nedobytná. Že budoucí daň převyšuje disponibilní finanční prostředky daňového subjektu, není samo o sobě důvodem pro masivní zajištění doprovázené týž den vydanými exekucními příkazy, po němž bezprostředně následuje nařízení exekuce [v tomto případě dokonce i nařízení prodeje nemovitých věcí (!), jehož následek v případě, že se později ukáže výchozí předpoklad mylným, tj. výklad zastávaný správcem daně co do merita bude překonán, zpravidla nebude už nikdy možné zcela napravit uvedením v předešlý stav]. (...) Účelem zajišťovacího příkazu není ihned získat současný majetek daňového subjektu, a tím ukončit jeho ekonomickou činnost, ale zajistit, aby aktiva předtím, než poslouží k uspokojení daňového dluhu, nezmezela. Proto existuje-li potenciál, že daňový subjekt bude v rozumné době schopen potřebné prostředky vygenerovat, není namístě masivní odčerpání jeho zdrojů, jež jeho činnost ochromí. Prognóza budoucího ekonomického vývoje musí být pochopitelně založena na racionální úvaze vycházející z individuálních okolností, zejména z dosavadních výsledků a způsobu hospodaření a dále i na rozumném a podloženém odhadu o „ochotě“ subjektu dostát svým povinnostem. Významnou roli hraje i přesvědčivost právního názoru, jenž je základem pro doměření daně, s níž se pojí i míra neodvratnosti, že daň bude pravomocně stanovena daňovými orgány a případně i potvrzena správním soudem (k tomu viz níže). Je-li přiměřeně pravděpodobné, že daň bude moci být uhrazena postupně, je třeba upřednostnit tuto variantu před okamžitým uspokojením s ekonomickou likvidací subjektu, neboť ta s sebou nese řadu nepříznivých následků, které není těžké domyslet (propuštění zaměstnanců, výpadek dosud odváděných daní atd.). Součástí úvah o pravděpodobnosti dobrovolné úhrady daně nutně musí být i fakt, že výtěžek nucené dražby je obecně nižší, než při volném prodeji majetku za tržní cenu.“ Tyto závěry jsou použitelné i v právě posuzovaném případě.

[46] I proto kasační soud nepovažuje za správné posouzení naplnění předpokladu existence důvodné obavy z dobytnosti daně ze strany daňových orgánů, jimž nakonec přisvědčil i krajský soud. Samotný zájem státu na okamžité úhradě daně bez toho, aniž by zde existovaly dostatečně silné důvody svědčící tomu, že daň nebude zaplácena vůbec (např. daňový subjekt ukončil podnikání či jej utlumuje, přesunuje sídlo společnosti do zahraničí či na jinou zpravidla nekontaktní adresu, mění svoji organizační strukturu, vyvádí různými transakcemi majetek ze společnosti, zakládá za tím účelem jinou společnost, apod.), nebo že její vybrání bude spojeno se značnými obtížemi, nemůže odůvodnit vydání zajišťovacího příkazu, aniž by daňový subjekt měl jakoukoli šanci dobrovolně daň uhradit, a to i např. formou splátek, či posečkáním daně.

[47] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že skutečnosti shromážděné správcem daně a žalovaným nebyly dostatečnou oporou pro závěr o budoucí nedobytnosti daně či o značných obtížích při jejím vymáhání. Krajský soud proto pochybil, pokud nezohlednil stěžovatelčiny námitky poukazující na chybějící analýzu trendu budoucího vývoje její činnosti a upozorňující na její podnikatelskou minulost, jakož i na skutečnost, že je stabilním subjektem na trhu, plní své finanční závazky jak vůči správci daně, tak i jiným subjektům, dosahuje pravidelných zisků a vytváří ekonomické rezervy a její majetek přesahuje dosud nestanovenou daňovou povinnost. Ty totiž nezavdávaly pochybnost o budoucí dobytnosti daně.

[48] Nejvyšší správní soud naopak má za to, že stěžovatelčiny majetkové poměry, jak je zjistily daňové orgány, nesvědčí o její nedobré ekonomické situaci a nedobrému trendu vývoje. Správce daně neoznačil žádné takové skutečnosti, jež by uvedenému nasvědčovaly a neshledal ani žádné objektivní okolnosti, které by naznačovaly, že dobrovolná úhrada daně ze strany stěžovatelky je vyloučena. Přestože očekávaná výše budoucí daňové povinnosti (tj. zajištěné daně) jistě není v poměru ke stěžovatelčině majetku zanedbatelná, nedosahuje výše, kterou by daňový subjekt nebyl schopen při vynaložení jistého úsilí, třeba i postupně, splnit. Samotná výše předpokládané doměřené daně, resp. existence toliko vysoce likvidního majetku, tak bez dalšího nemůže založit důvodnou obavu budoucí nedobytnosti daně či značných obtíží s jejím vybráním. Právě tímto zjednodušujícím způsobem však přesto k věci daňové orgány přistoupily.

[49] Naplnění druhého předpokladu vydání zajišťovacího příkazu je totiž nutno posuzovat na základě jiných skutečností, než těch, jež jsou významné při zkoumání předpokladu stanovení daně. V případě odůvodněné obavy budoucí nedobytnosti daně či značných obtíží s jejím vybráním musí být vzata v potaz dosavadní daňová kázeň stěžovatelky, její majetková struktura, solventnost, dosavadní výsledky hospodaření (ziskovost či ztrátovost), její postavení na trhu i výhled jejího ekonomického vývoje a podobně.

[50] Nejvyšší správní soud na rozdíl od krajského soudu v rozhodnutí správce daně a žalovaného uvedení takových zcela určitých indicií, z nichž by bylo lze dovodit záměr či dokonce realizaci vyvádění majetku stěžovatelky, utlumení její činnosti a další výše naznačené skutečnosti, neshledal. Ani argumentace výší očekávané doměřené daně se nevztahuje k riziku zmenšení majetku jeho skrytím či účelovým převedením na jiné osoby, a proto nemůže být úspěšná.

[51] Pro právě uvedené Nejvyšší správní soud shledal, že daňové orgány naplnění onoho druhého z předpokladů pro vydání zajišťovacích příkazů posoudily nesprávně, tedy pochybily při hodnocení toho, zda stěžovatelčiny majetkové poměry opodstatňovaly dostatečně intenzivní obavu správce daně o budoucí dobytnost daně z příjmů právnických osob. Krajský soud pochybil, pokud jejich rozhodnutí z těchto důvodů nezrušil. Tím se dopustil nezákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[52] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 239/2015 - 66, v souvislosti s posuzováním lhůt pro rozhodování o zajišťovacích příkazech, shledal, že „[p]okud správní soud shledá, že zákonné podmínky pro zajištění daně nebyly dodrženy, je třeba,

pokračování

aby zrušil jak napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvostupňové (zajišťovací příkaz). Takový procesní postup vystihuje specifickou podstatu institutu zajištění daně jakožto rozhodnutí předstižného a akčního, avšak velmi razantního, kde se rychlost vydání pojí s efektivitou. Není totiž možné akceptovat, aby správce daně měl po (minimálně) několika měsících soudního přezkumu možnost např. doplnit dalšími údaji původně nepřezkoumatelné rozhodnutí, a tím je (zpětně) konvalidovat. Takový výklad by umožnil daňové správě paušální vydávání rychlých zajišťovacích příkazů třeba i zcela bez odůvodnění, které by pouze stačilo v odvolacím řízení včas potvrdit. Takto by bylo dosaženo vždy a za všech skutkových okolností např. zajištění majetku každého daňového subjektu, kterému ještě ani nebyla stanovena daň, a to minimálně do doby jejího stanovení, avšak bez jakékoli reálné šance dosáhnout v co nejkratší době zrušení či omezení zajištění, bylo-li nezákonné. (...) Právní úprava zajištění daně je vůči daňové správě velmi přísná, neboť jde v zásadě o rozhodování „na jeden pokus“. To však není u institutů předstižné povahy v rámci celého právního řádu nijak ojedinělé (srov. podmínky pro uvalení vazby v trestním řízení). Lhůta pro vyřízení odvolání je vydáním rozhodnutí definitivně zkonsumována, a po skončení soudního přezkumu již znovu neběží, takže úvahy o jejím stavění (či přetržení) po dobu řízení před soudem jsou zcela bezpředmětné. Daňový řád ani soudní řád správní ostatně neobsahují žádné ustanovení, z něhož by to bylo možné dovodit (§ 148 daňového řádu se týká lhůt pro stanovení daně a § 41 s. ř. s. lhůty pro zánik práva ve věcech daní). V případě, že soud shledá, že nebyly splněny podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů, zruší v zájmu právní jistoty účastníků jak rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacímu příkazu, tak zajišťovací příkaz samotný.“ To platí i v nynější věci. Napadené rozhodnutí žalovaného, stejně jako vydané zajišťovací příkazy nemohou v souzené věci z právě vyložených důvodů obstát.

[53] Jelikož pro uvedené se již žádné další řízení nepovede, nezabýval se Nejvyšší správní soud některými dílčími kasačními námitkami, jež stěžovatelka uplatnila k závěrům o přiměřenosti vynaložených marketingových výdajů (odst. [11]) a k otázce požadavků na rozsah prověření obchodních partnerů (odst. [12]).

VI.

[54] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadený rozsudek. Jelikož již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, zrušil kasační soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 3 s. ř. s. současně i napadené rozhodnutí a vydané zajišťovací příkazy správce daně. Jejich náprava již není možná, po skončení soudního přezkumu již znovu lhůta pro rozhodnutí o odvolání neběží (viz odst. [51]).

[55] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), je proto povinen rozhodnout o nákladech řízení o žalobě i o kasační stížnosti. O těchto nákladech rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka jako v řízení úspěšná účastnice má právo na náhradu nákladů řízení důvodně vynaložených v řízení proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

[56] Stěžovatelce předně náleží náhrada zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč. Celkem tedy 8.000 Kč.

[57] Dále náhrada nákladů řízení představuje odměnu za zastoupení advokátem za 8 úkonů právní pomoci po 3.100 Kč, tj. 24.800 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] spočívajících v převzetí a přípravě zastoupení, sepisu žaloby, repliky k vyjádření žalovaného v řízení o žalobě ze dne 21. 2. 2018, účast na dvou ústních jednání krajského soudu ve dnech 28. 2. 2018 a 6. 6. 2018, sepisu kasační stížnosti, repliky k vyjádření žalovaného ze dne 21. 3. 2019 a doplnění kasační stížnosti ze dne 23. 5. 2019 [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu]. S tím souvisí též náhrada hotových výdajů za každý z těchto úkonů v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu v rozsahu 8 x 300 Kč, tj. 2.400 Kč.

[58] Součástí nákladů řízení je dále též náhrada za promeškaný čas v souvislosti s cestou zástupce stěžovatelky na jednání krajského soudu dne 28. 2. 2018 v rozsahu 9 půlhodin a na jednání dne 6. 6. 2018 v rozsahu 8 půlhodin, z toho každá započatá půlhodina po 100 Kč (§ 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu). Celkem činí náhrada za promeškaný čas 1.700 Kč.

[59] Zástupce stěžovatelky má dále právo na náhradu vynaložených cestovních výdajů. Za cestu k jednání krajského soudu dne 28. 2. 2018, uskutečněnou na trase Prostějov - Pardubice a zpět v rozsahu 2x157 km osobním automobilem RZ X, při kombinované spotřebě 6 l benzínu BA 95 B a při ceně 30,50 Kč za 1 litr uvedených pohonných hmot (§ 4 písm. a) vyhl. č. 463/2017 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, dále jen „vyhláška“) náleží částka 574,60 Kč. Za opotřebení vozidla při sazbě základní náhrady v rozsahu 4 Kč za 1 km [§ 1 písm. b) vyhlášky] náleží částka 1.256 Kč. Celkem za tuto cestu činí cestovní výdaje 1.830,60 Kč. Náhrada cestovních výdajů v souvislosti s cestou zástupce stěžovatelky na jednání krajského soudu dne 6. 6. 2018, uskutečněnou na trase Prostějov - Olomouc (nádraží) v rozsahu 2x22,1 km stejným vozidlem představuje za spotřebované pohonné hmoty částku 80,90 Kč a za opotřebení vozidla 176,80 Kč, tj. celkem 257,70 Kč. Zástupce stěžovatelky dále při této cestě vynaložil náklady na jízdné vlakem na trase Olomouc - Pardubice ve výši 204 Kč a na zpáteční trase 184 Kč a dále 2x16 Kč za místní jízdné. Celkem tedy při cestě na uvedené jednání vynaložil náklady v rozsahu 677,70 Kč. V souhrnu činí náklady cestovních výdajů částku 2.508,30 Kč.

[60] Jelikož zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka nákladů za zastoupení o tuto daň ve výši 6.595,70 Kč (tj. 21 % z částky 31.408,30 Kč). Částku ve výši 46.004 Kč je žalovaný povinen uhradit k rukám stěžovatelčina zástupce do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 29. července 2019

pokračování

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu